

РЕШЕНИЕ

№ 7978

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 04.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12058** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на К. К. Д. от [населено място], чрез адв.Й. срещу Решение № 2153-21-325/23.10.2025г. на Директора на ТП на НОИ– С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1096/23.09.2025г. по описа на ТП на НОИ – С. град срещу разпореждане № [ЕГН]/08.08.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.
Оспорващият счита, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени административнопроизводствени нарушения. Твърди, че административният орган е направил неправилна интерпретация на относимите факти и обстоятелства, водеща до необоснованост на оспорения негов акт, което от своя страна е довело и до неправилното приложение на материалния закон. Посочва, че към дата 30.11.2022г. Д. има общо 01г., 00м. и 24д., който стаж е натрупан в Република Германия и в Република България, като с надлежни официални документи този стаж е признат на жалбоподателката. С писмо с вх. № 1023-21-2186/26.11.2024г. уведомила директор на ТП на НОИ- С. град, за признатия й стаж в Република Германия, като е поискала стажа да бъде зачетен във всички производства пред ТП на НОИ- С. град, в съответствие с принципа за комплексно административно обслужване, като приложила всички свои документи, относно, стажа й в Германия, а именно структурирани електронни документи /СЕД/ U002 и U004, издадени от компетентната институция на Германия, удостоверяващи периоди на осигурена заетост, приходи и основание за прекратяване на заетостта. Уточнява, че вече веднъж й е отказано изплащане на лична пенсия за инвалидност с Разпореждане на [ЕГН]/10/ от 04.02.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване по

Жалба с вх. № 1012-21-255 от 05.03.2023г., което обаче с Решение № 2153-21-114/30.04.2025 г. на Директора на Териториално поделение С.- град е отменено и преписката е върната за ново разглеждане с изрични указания по прилагане на закона. Въпреки това, длъжностното лице не съобразило тези указания и издало отново отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност със същите мотиви. Впоследствие Разпореждане № [ЕГН]/45/06.06.2025г., обективиращо отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване също е отменено, като е постановено процесното разпореждане, което счита за частично незаконосъобразно. Релевира, че не е пресметнат правилно осигурителния стаж на жалбоподателката, както и осигурителния й доход за този период, респективно е отпусната пенсия в минимален размер. Не е взет предвид осигурителния стаж на Д. в Република Германия. Предвид, че не е отчетен стажът й на територията на Република Германия, началната дата за отпускане на пенсията за инвалидност не е определена правилно. В случая за начална дата е определена датата 03.02.2025г., вместо относимата датата 01.11.2022г., тъй като към последната е възникнало правото за отпускане на личната пенсия за инвалидност. Заявлението за отпускане на личната пенсия е подадено в законоустановения срок, поради което пенсията следва да бъде отпусната със задна дата- от 01.11.2022г. В случая длъжностното лице е отпуснало социална пенсия за инвалидност, а едва на 03.02.2025 г. е отпуснало лична пенсия за инвалидност, което намира за незаконосъобразно. На следващо място, счита че неправилно е начислена и добавката по чл.7ж, ал. 18 от ПЗР на КСО, тъй като същата следва да бъде добавена след определяне размера на пенсията, а не при самото му определяне. Излага подробна аргументация и в тази посока. Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане на административния орган.

В съдебно заседание жалбоподателят К. К. Д., редовно призована, не се явява, представлява се от адв. Й., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на директорът на ТП на НОИ – С. град. Излага подробни съображения, подкрепени и в писмени бележки. Претендира присъждане на направените разноски, като представя списък.

В съдебно заседание ответникът- директор на ТП на НОИ – С. град, редовно призован не се явява, представлява се от юрк.О., която оспорва жалбата. Моли процесното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Оспорва относимостта към спора на представената от жалбоподателя практика на ВАС, т.к. същата касаела общи правила, а не специалните. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова. Подкрепя доводите си с допълнително представени писмени бележки.

Административен съд-София град, Трето отделение, 73-и състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№2177-21-388/28.12.2016г., подадено до Директора на ТП на НОИ С. град, К. Д. поискала отпускане на социална пенсия за инвалидност по чл.90а от КСО. Към него приложила ЕР № 2357 от 188/23.11.2016г. Съгласно ЕР е определена 74% трайно намалена работоспособност /ТНР/.

С Разпореждане № [ЕГН] от 03.02.2017 г. на жалбоподателя е отпусната социална пенсия за инвалидност от 29.07.2016г. със срок на инвалидността до 01.11.2019г. по чл.90а, ал.1 КСО за 74% ТНР, дата на инвалидизиране 29.07.2016г. и навършени 27г. и 6м. След преосвидетелстване с ЕР 1957 от 172/01.11.2019г., с което ТЕЛК/НЕЛК е определила 76% ТНР до 01.11.2022г., е издадено ново Разпореждане №[ЕГН] от 09.12.2019г. на ДЛ по ПО, с което на Д. от 02.11.2019г. до 01.11.2022г. на основание чл.90а КСО и чл.30, ал.3 от НПОС е възобновена и определена пенсия в същия размер.

На основание чл.96, ал.1, т.5 от КСО с Разпореждане № 890126/43/02.06.2023г. /л.63/ е прекратена от 02.11.2022г. лична социална пенсия за инвалидност поради общо заболяване на К. К. Д., тъй като след изтичане на срока, лицето не се е преосвидетелствало при условията на чл.30, ал.3 от НПОС.

С последващо Заявление № 2112-21-7544/23.12.2024 г. /л.73/ К. К. Д. е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е посочила, че има положен осигурителен стаж и на територията на Германия, но без приложени документи, доказващи такъв. Видно от ЕР № 92120 от 206/24.10.2024г. на ТЕЛК жалбоподателят е с определени трайно намалена работоспособност 80 %, с дата на инвалидизиране - 29.07.2016г., и срок на инвалидността- 01.10.2027 г./л.76/.

С Разпореждане №[ЕГН] от 14.01.2025 г. е възстановена социалната пенсия за инвалидност на лицето.

С Разпореждане № [ЕГН]/10/04.02.2025г. /л.82/ е постановен Отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, с мотиви, че К. К. Д. като лице с придобито трайно увреждане до постъпване на работа не отговаря на условието на чл.74, ал.3 от КСО за наличие на 1 година действителен осигурителен стаж /целият положен след датата на инвалидизиране/.

С жалба вх.№ 1012-21-255/05.03.2025г. /л.92/, срещу Разпореждане № [ЕГН]/10/04.02.2025г. жалбоподателят представя структурирани електронни документи U002 и U004, издадени компетентна институция на Германия. С жалбата претендира, че към 30.11.2022г. има общо 1г. 0м и 24 дни стаж, натрупан в Република Германия и в Република България, удостоверен с надлежни официални документи, поради което счита, че следва да ѝ бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 01.11.2022г.

С Решение №2153-21-114 от 30.04.2025г. на Директора на ТП на НОИ С.- [населено място] № [ЕГН]/10/04.02.2025г. е отменено и пенсионната преписка е върната на длъжностното лице за ново произнасяно след изясняване на осигурителния стаж, положен на територията на република Германия.

С Разпореждане № [ЕГН]/45 от 06.06.2025г. отново е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на К. К. Д.. Разпореждането е обжалвано с жалба вх. № 1012-21-845/21.07.2025 г.

Съгласно опис на осигурителни периоди със зачетен осигурителен доход на Д. /л.178/, същата е придобила български осигурителен стаж както следва: осигурител „Актив БГ“– от 03.10.2022г. до 30.11.2022г. /01 месец и 28 дни/, осигурител [община]- от 01.04.2024г. до 30.11.2024г. /08 месеца/ и от 01.12.2024г. до 02.02.2025г. или общо 1 година и 02 месеца.

С Разпореждане № [ЕГН]/08.08.2025г. на ръководител на ПО е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на Д., считано от 03.02.2025 г. /л.180/. С жалба вх.№ 1012-21-1096/23.09.2025г. същото е обжалвано пред Директора на ТП на НОИ С. град, с мотиви че пенсията не е отпусната в законния размер и не е отпусната с правилно определена начална дата.

С Решение № 2153-21-325/23.10.2025г., предмет на настоящото производство, жалба вх.№ 1012-21-1096/23.09.2025г. от К. К. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/08.08.2025г. е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на това производство, е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне

или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ.

Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба, оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ С. град и в рамките на неговите правомощия.

От компетентен орган е издадено и разпореждане № [ЕГН]/08.08.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 на КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, в случая разпореждането е издадено от А. С. – началник на сектор "Отпускане на пенсии-шести" в ТП на НОИ – С. град, по силата на заповед № 1015-21-247 от 04.12.2018г. на директор на ТП на НОИ С. град /л.183/ и следователно разпореждането е издадено от компетентен орган.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в установената писмена форма, мотивирани са и не са нарушени административно- производствените правила при издаването им.

Относно съответствието на оспореното решение с материалноправните разпоредби и с целта на закона, съдът намира следното:

Между страните по делото не съществува спор по фактите.

Съгласно чл. 74, ал. 3 от КСО лицата с вродени и лицата с придобити трайни увреждания до постъпване на работа придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване при една година действителен осигурителен стаж. Инвалидизирането с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност /вид и степен на увреждане като правопораждащ факт на правото на пенсия за инвалидност се установява с влязло в сила експертно решение на териториалната експертна лекарска комисия /ТЕЛК/ или на Националната експертна лекарска комисия /НЕЛК/.

Нормата, която урежда датата на отпускане на пенсията е чл.94 от КСО. Съгласно чл. 94, ал. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат от датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 2- месечен срок от тази дата. Ако документите са подадени след изтичане на 2- месечния срок от придобиване на правото, пенсиите и добавките към тях се отпускат от датата на подаването им.

В нормата на ал. 3 на чл.94 КСО е регламентирана специалната хипотеза, касаеща пенсията за инвалидност и/или добавката за чужда помощ, според която: „Извън случаите по ал. 1 пенсия за инвалидност и/или добавка за чужда помощ се отпуска от датата на подаване от лицето на заявление- декларация до териториалната експертна лекарска комисия (ТЕЛК), но не по-рано от датата на инвалидизиране, съответно – от датата на определяне на потребността от чужда помощ, ако необходимите документи за пенсиониране са подадени в териториалното поделение на Националния осигурителен институт в едномесечен срок от изтичане на срока за обжалване на експертното решение на ТЕЛК или на Националната експертна лекарска комисия (НЕЛК) по отношение на правоимащото лице“.

В случая, не е спорно, че съгласно експертно решение № 92120 от 206/24.10.2024 г. ТЕЛК на оспорвания са определени 80 % трайно намалена работоспособност, с установена дата на инвалидизация 29.07.2016 г., т.е. първата предпоставка на закона е налице.

Безспорно е, че към датата на постановяване на процесното разпореждане, Д. вече е придобила

осигурителен стаж в България от една година, както следва: осигурител „Актив БГ“ –от 03.10.2022г. до 30.11.2022г. /01 месец и 28 дни/, осигурител [община]-от 01.04.2024г. до 30.11.2024г. /08 месеца/ и от 01.12.2024г. до 02.02.2025г. или общо 1 година и 02 месеца.

Установено е, че след потвърждение на доказателствата за положениия стаж в Германия, представени пред органа, лицето има и осигурителен стаж в другата държава- членка на ЕС в размер на 14 месеца. Следва да се има в предвид, че стажът в Германия /в периода от 28.10.2020г. до 24.12.2021г./ е придобит преди този в България.

Спорът е концентриран по отношение на датата, от която следва да бъде отпусната пенсията ѝ. Жалбоподателят претендира, че към 30.11.2022 г. е имала осигурителен стаж в Република България и в Република Германия с обща продължителност 01 година и 24 дни, но с обжалваното разпореждане не бил взет предвид стажът ѝ в Германия, което рефлектирало върху началната дата на пенсията ѝ и същата следвало да бъде отпусната от 01.11.2022г., когато е възникнало правото ѝ на пенсия. Другата претенция на Д. е по отношение на размера на пенсията ѝ, отпуснат с процесното разпореждане.

В настоящия случай след като през 2016г. лицето е инвалидизирано, то по отношение на него следва да се приеме настъпило придобито трайно увреждане на здравето. Установен е действителен осигурителен стаж на Д. с продължителност над 1 година, придобит след инвалидизирането. В разпоредбата на чл. 74, ал. 3 от КСО не е посочено изрично от кога следва да е наличен този осигурителен стаж, за разлика от разпоредбата чл.74, ал.1 КСО. В подкрепа на този извод е и чл. 22 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, съгласно която "Правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизиране, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа, както и за лицата с вродени или придобити трайни увреждания до постъпване на работа- от датата на заявлението по чл. 94, ал. 1 или ал. 3 от КСО. При пенсия за инвалидност поради общо заболяване към тази дата лицето трябва да има изисквания се осигурителен стаж по чл. 74 КСО". В тази връзка следва да се акцентира на факта, че разпоредбата на чл. 74, ал. 3 от КСО не определя към кой точно момент лицето трябва да има 1 година действителен осигурителен стаж, а разяснението на този въпрос следва да се извлече от разпоредбата на чл. 22 от НПОС.

По делото няма спор, че жалбоподателят отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 3 от КСО и има право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Доколкото жалбоподателят е български гражданин и като такъв е гражданин на държава- членка на ЕС, то е и лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност и Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност. Нормите на регламента са пряко приложими във всички държави- членки, задължителни са за спазване от националните органи и администрации, от институциите за социална сигурност и от съдилищата, и имат приоритет в случаите на противоречие с разпоредби от националните законодателства.

Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 разпоредбите му се прилагат към всички законодателства (по см. на чл. 1, параграф "л") относно посочените клонове на социална сигурност (обезщетения и помощи) в т.ч. и относно обезщетенията за инвалидност (чл. 3, параграф 1, б. "в"). С Регламент (ЕО) № 883/2004 са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на

координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за инвалидност, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. Приложимо в случая е българското законодателство по силата на чл. 11, пар. 3, б. "д" и чл. 46, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и чл. 45 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Това обаче не може да игнорира останалите разпоредби на регламента, който е пряко приложим. Предприетите мерки за координация на системите за социална сигурност на ДЧ в ЕС са основани на принципи, между които и този за равно третиране, закрепен в чл. 4 от Регламента, който гласи, че освен ако друго не е предвидено в настоящия регламент, лицата, за които се прилага настоящият регламент получават същите обезщетения и имат същите задължения съгласно законодателството на която и да е държава-членка, както нейните граждани.

В разпоредбата на чл. 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. е уреден принципът на сумиране на осигурителни периоди, а именно, когато правото на обезщетение по законодателството на една държава членка зависи от завършването на периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост или периоди на пребиваване, обезщетенията следва да се отпускат, като се вземат предвид такива периоди, завършени съгласно законодателствата на други държави членки, все едно че са периоди завършени съгласно прилаганото от нея законодателство.

Съгласно чл. 12, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009 съответните периоди на осигуряване, заетост, самостоятелна заетост или пребиваване, завършени съгласно законодателството на държава членка, се прибавят към тези, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава членка, доколкото това е необходимо за целите на прилагането на член 6 от основния регламент, при условие, че тези периоди не съвпадат.

Условията, на които се подчинява обособяването на периоди на заетост или осигуряване се определят от законодателството на държавата-членка, съгласно което разглежданите периоди са били завършени, но при определянето на посочените условия държавите-членки са длъжни да спазват правото на Съюза, и по-специално целта, преследвана от регламента, както и принципите, на които той се основава.

В случая административният орган, е приел, че на претендираната в жалбата дата-01.11.2022 г.Д. не придобива право на лична пенсия за ИОЗ, тъй като към тази дата жалбоподателят няма изискуемия съгласно чл.74, ал.3 КСО, вр. чл.57 Регламент №883/2024 г. български действителен осигурителен стаж в размер на 1 година. Според ответникът в производството /в писмени бележки/ нормата на чл.57, §1 от Регламент (ЕО) № 883/2004г. е специална и изключва общите- чл.5 и чл.6 от същия регламент.

Съгласно чл.57, §1 от Регламент (ЕО) № 883/2004г., съгласно който независимо от

член 52, параграф 1, буква б), институцията на държава- членка не е длъжна да отпуска обезщетения за периоди, завършени съгласно прилаганото от нея законодателство, които се зачитат при настъпване на риска, ако: продължителността на посочените периоди е под една година, и само въз основа на тези периоди не се придобива право на обезщетение по силата на разпоредбите на това законодателство.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че в конкретния случай органът не е съобразил правилото заложено в разпоредбата на чл.57, §3 от Регламент (ЕО) № 883/2004г., който гласи: „Ако в резултата на прилагането на параграф 1 всички институции на съответните държави-членки се окажат освободени от задълженията си, обезщетения се отпускат изключително съгласно законодателството на последната от тези държави-членки, чиито условия са изпълнени, както ако всички осигурителни периоди и периоди на пребиваване, завършени и отчетени в съответствие с член 6 и член 51, параграфи 1 и 2, са завършени съгласно законодателството на тази държава-членка.“.

Общата идея на Регламент №883/2004 е, че в резултат на състъпване на норми на националните законодателства не следва да се бламира приложението на Европейското право и в частност този Регламент. С оглед прякото приложение на нормите на Регламента в ДЧ и примата на ЕП над националното, налага съобразяването именно с тази хипотеза –на чл.57, §3 от Регламент №883/2004., в резултат на което всички факти/осигуряване и доходи/, които са се осъществили в Германия, бъдат зачетени като да са извършени в България, съгласно чл.5, б“б“ от Регламент №883/2004. Последната норма гласи: „Когато, съгласно законодателството на компетентната държава-членка, правните последици са резултат от настъпването на някои факти или събития, тази държава-членка взема предвид подобни факти или събития, настъпили във всяка друга държава-членка, като настъпили на нейната територия“. В този смисъл е Решение на ВАС по адм.д. № 11863/2018 г. на ВАС, Шесто отд.

Тезата на административния орган в противния смисъл е в противоречие както с нормите на материалния закон, така и с целта на същия, респ. с целта по чл.45 от ДФЕС.

С оглед изложеното съдът приема, че Решение № 2153-21-325 от 23.10.2025г., на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба на К. К. Д. срещу разпореждане № [ЕГН] от 08.08.2025г. на ДЛ по ПО в тази част е материално незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката бъде върната на органа да се произнесе съобразно изложеното по- горе.

Съставът на съда намира за основателна и претенцията на жалбоподателя, касаеща размера на отпуснатата лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. За да приеме това съобрази следното:

Разпоредбата на чл. 75, ал. 4, т. 2 от КСО предвижда, че размера на пенсията за

инвалидност поради общо заболяване не може да бъде по-нисък от 105 на сто от минималния размер по чл. 70, ал. 12 от КСО, за лицата с трайно намалена работоспособност/вид степен на увреждане от 71 до 90 на сто.

Спорът между страните е изцяло правен и се заключава в това дали допълнителната сума от 60.00 лева месечно по § 7ж, ал. 18 от ПЗР на КСО следва да бъде включена при изчисляване първоначално определения размер на пенсия и преди приравняването ѝ на минималния размер по чл. 10 от ЗБДОО, или следва да се изплаща като отделна сума, която да се прибави към пенсията след като се изчисли и определи размера ѝ по реда на чл. 75, ал. 4, т. 2 от КСО.

Нормата на § 7ж, ал. 18 от ПЗР на КСО предвижда, че при отпускане на пенсия, свързана с трудова дейност, с начална дата от 1 юли 2022 г. след изчисляването ѝ по реда на този кодекс се включва сума от 60 лв. при съответното прилагане на, ал. 1 - 17.

Видно е също от съдържанието на § 7ж, ал. 18, че законодателят ясно е разграничил размера на пенсиите от добавките към тях, като сумата от 60 лева месечно е предвидено да се изплаща като отделна сума, която не следва да се включва в първоначалния размер на пенсия /така Решение № 4780/09.05.2025г. постановено по адм. д. № 8125/2024 г. на Върховен административен съд/, както и Решение № 6646/18.06.2025г., постановено по адм.дело № 2305/2025г. ВАС/, Ето защо неправилно административният орган е възприел, че следва да включи сумата от 60.00 лева към изчисления действителен размер на пенсията от 367,17 лева по чл. 75, ал. 1 и, ал. 2 от КСО и едва след това е осъществил приравняване размера на пенсията към минималния такъв посочен в ЗБДОО за 2023 г.

Изчисляването размера на пенсията за инвалидност поради общо заболяване се осъществява по реда и начина указани не само в чл. 75, ал. 1 и, ал. 2 от КСО, но и в съответствие с, ал. 4 от с.н., т.е. при последователното прилагане на всяка една от тези разпоредби.

Съблюдавайки изискването на § 7ж, ал. 18 от ПЗР на КСО е видно, че органът първо е следвало да пресметне действителния размер на пенсията по чл. 75, ал. 1 и, ал. 2 от КСО, а в случай че същия е по-нисък от този по чл. 70, ал. 12 от КСО, да приложи чл. 75, ал. 4, т. 2 от с.н.а. като го увеличи в размер на 105 процента от минималния размер на пенсията за ОСВ предвиден в ЗБДОО и едва тогава към така изчисления размер на пенсия да добави процесната сума от 60.00 лева, което не е сторено. Ето защо оспореният акт е незаконосъобразен и в тази част, поради неправилно приложение на материалния закон.

Предвид изложеното, съдът намира, че следва да отмени обжалваното решение и върне на преписката на Ръководителя на "ПО" за ново произнасяне по заявлението на К. К. Д. за отпускане пенсия за инвалидност поради общо заболяване при съобразяване дадените в мотивите на настоящото решение указания.

При този изход на делото, следва да бъде осъден ответникът да заплати на адв. П.

Й. адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2, от Закона за адвокатурата, като не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът е материално затруднено лице. Предвид това следва да се присъди в полза на адв. П. В. Й. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 500 лева /255.65 евро/, определено на основание чл. 8, ал.2, т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. К. Д. Решение № 2153-21-325/23.10.2025г. на Директора на ТП на НОИ– С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1096/23.09.2025г. по описа на ТП на НОИ– С. град срещу разпореждане № [ЕГН]/08.08.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Националния осигурителен институт– С. град да заплати на адвокат П. В. Й. адвокатско възнаграждение в размер на 255.65 евро /500 лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: